

ny Wotrocžko, budže našch nebeski Wotz
prajicž, ty by mojemu lubemu Sšynej pluz-
žit, njetc dyrbja czi schizy sweczi Zandželso
pluzicž! Dži nuz ktwojeho Knesa We-
šelozzi. Twojeho Knesa Wešelozž dyrbi
tež twoja Wešelozž bycž, twojeho Knesa
Krafnosž dyrbi tež twoja Krafnosž bycž;
twojeho Knesa Herbstwo dyrbi tež twoje
Herbstwo bycž. Ps. 16. Ach Haj, Kneže,
ty by moje Kublo a moj Džjel, ty

šđerzišch moje Herbstwo. Poš je mi
panyt na wešete Mjesto, mi je šo
rjane Herbstwo dostato. Ja kwalu
teho Knesa, kotryž mi Radu je dał,
tehodla swešeli šo moja Wutroba a
moja Kwalba šo sraduje. Ty czi-
nišch, šo ja wjem Pucž k Žiwenju,
pšched tobu je Wešelozžje došž, a
luta Rjanosž po twojej Prawizy
wječnje. Hamen!

Na Sšwedžen Horjestpjecza swjateje Marije.

Kajž šo Marja prozowasche wuziwacž to Jenicžke,
Dyž na Krysta poš uschache polna horzej Lubosžje,
Tak je moje Božadanje jeno Jesu po Tebi,
Ach bydž moje Sradowanje, woštajn Ty moj wobštajnse.
Hacž wele jich kšodži po šchjerokim Pucžu,
Da Lubosžju tola ja štebi šo wrocžu.
Nech ščitko to šwjetne ša Nerjad ja mam.
To Jene je nusne, to Jesus je šam! Hamen!

Kneže, ty našche jenicžke Nusne, daj nam pšches twojeho swjateho Ducha pošnacž, šo šu šchitke
swobukomne Skutki Nerjad, jeli šo nejšu we Tebi cžinene. Ach nedaj nam do Marcžinych Stopow štu-
pacž, kotraž šo jara we Skutkach prozowasche a šo starasche, ale pšchi tym Tebe, To jenicžke Nusne,
šaby. Daj nam šposnacž, šo našche hejchlerške Kemschithodženje, nedostojne k Božemu Wšldu Šicžje a Mo-
dlenje bes Nuternosžje lute tajke Marcžine Skutki šu, dokelž to jenicžke Nusne we šebi nimaju. Ach taj-
keho wucž naš šo šdalowacž, šo bychmy Tebe, tu jenicžku drohu Bjardu, pytali a ju tež wješje dostali.
Ważmy šchitku našchu Prozu na to, šo bychmy ju wječnje wobkhowali! Ach bydž ty moje jenicžke
Nusne we Wjeri, we Žiwenju, we Czerypenju, we Sšmerczi a na šudnym Dnju: da budu ja Tebe
kwalicž a cžeszicž wot njetc hacž do Wječnosžje. Wuproschmy šebi to dale we nutyrnym Wotzenaschu a
Krylišchu.

Szenje na Horjestpjecžje swjateje Marije, Luk. 10. v. 38—42.

Šta šo pak, jako woni na Pucžu bjechu, šo won do jeneho Mjestka šajndže, a jena Žon-
ška šMenom Martha wša jeho horje do šwojeho Doma. A ta mjejesche Šsotru, tej rje-
čachu Marija, kotraž šejdžo k Jesušowymaj Nohomaj na jeho Rycž pošluchasche. Martha
pak, tam a šem bjechajo, šo jara prozowasche, šo by jemu šluzila a pšchistupiwšchi knemu
džesche: Kneže, nerodžišch ty nicžo, šo moja Šsotra, woštawišchi me, da mi šamej šlu-
žicž? Nek jej tehodla, šo by mi tež pomhala. Jesus pak wotmolwi, a džesche knej: Mar-
tha, Martha, ty šo jara starasch, a šo wulžy prozujesch. Ale jene je nusne: Marija
pak je šebi dobry Džjel wušwolila, kotryž wot neje wšaty nebudže.

Wušloženje teho Szenja.

W šwecžimy džensa ton Sšwedžen teho
k Nebjustpjecza našcheje lubejše Macžerje Bo-
žeje, menujžy, kak je wumrjela a po tym

Wudawanju k Nebju horjestpjela. Kak šo
pak to Szenje ktemu hodži, to kojždy šam
widži. Tehodla nemožemy šteho Szenja wo-